

Lauantai 5.7.2014
Aamuseurat 08:30
Heikki Keisala

Vain vähän alle 100 vuotta sitten kirjoitti runoilijapastori Mikko Katila muun muassa näin:

Herra, sulle rakensimme
tänne uhrialttarimme.
Uhrimieltä, uhritulta
rukoilemme nyt me sulta.

Henkes kastein hedelmöitä
näitä isäin uhritöitä,
että Siionille Suomen
koittais Karhunmäeltä huomen!

Nämä säkeet sisältyivät Katilan kirjoittamaan runoon *Huokaus Karhunmäen uhrijuhlana 29/11 1914.*, jonka hän lähetti Karhunmäen Kristillisen Kansanopiston vihkiäisjuhlaan tuona päivänä. Runoilijan ylevät ja lennokkaat säkeet sopivat varmaan silloin adventtisunnuntaina juhlaan kokoontuneen kolmetuhatpäisen ystäväkansan tuntoihin, samoin kuin seuraavien vuosikymmenien kokemuksiin Karhunmäessä, arkisen opistotyön rinnalla. Runossa kun pyydettiin myös pehmittelemään ”nuoriemme sydän-maita” sanan kylvöä varten.

Wilhelmi Malmivaara kirjoitti avajaiselostuksessaan: ”Heränneen kansan rakkaus on tänne metsän suojaan rakentanut kauniin rauhan majan, missä pyydetään istuttaa rakkautta sitä herraa Jeesusta Kristusta kohtaan, jonka risti voi pelastaa kärsivän ihmiskunnan.” Tuo rakkaus ristin varjossa on ollut kantamassa enemmänkin kuin tuon sata vuotta.

Hengellisessä Kuukauslehdessä 5-6 vuodelta 1915 oli Kotimaasta lainattu kirjoitus *Käynti Karhunmäen kansanopistolla*. Kertoessaan saapumisesta opistolle ensimmäisen vuosikurssin päättäjäisiin toukokuussa 1915 kirjoittaja kuvailee: ”Sieltä se opisto kuin linna kohosi kauniin kuusimetsän sisältä. Katseltiin sitä puolelta jos toiseltakin. Suurten ikkunain rivi antoi sille komean ulkonäön maantieltä päin katsottuna.”

Tuo tänä vuonna 100 vuotta täyttävä opisto ja talo ovat minun kotikyläni maisemaa ja elämää, niin pyhässä kuin arjessa. Kuvaus linnasta ulkonaisena ilmauksena on ymmärrettävä aikana, jolloin ei ollut nykyisenlaista puustoa rakennusten edessä näkyvyyden esteenä. Ajattelen kuitenkin, että varsinaisesti opisto ollut linna toisessa merkityksessä; se on ollut lukemattomille ihmisille eräänlainen turvalinna. Se on ollut sitä tuhansille oppilaille, meille lähiseutujen asukkaille ja kauempaakin saapuneille ystäville, jotka ovat tulleet sinne hyvän Jumalan armolliseen hoitoon.

Itse sain runsas 55 vuotta sitten viettää ikimuistoksen talvikauden tuossa turvalinnassa, Karhunmäen opistossa. Hehkuvan nuoren tuntoja opistovuoden jälkeen kuvanee päättäjäsissä pitämäni puheen loppu: ”Lähdethän Sinä, rakas opistoveri, vaikka nyt eroammekin täältä, lähdethän sinäkin käsi kädessä kulkemaan tuota isänmaata, oikeaa kotia kohti, sillä sinun ystäväsi on siellä, hän, joka on sanonut: ’Tulkaa, sillä kaikki on valmiina!’”

Siinähan oli ilmaistuna selvästi suunta ja päämäärä, vaikkapa sen mukaisesti, mitä Wilhelmi Malmivaara lähetti viimeisinä aikoinaan terveisinä Karhunmäen opistolaisille: ”Pitäkää suora kurssi!” Malmivaara oli selventänyt kysyjälle tämän tarkoittavan, ”...että menee mihin meinaa.” Kirkassilmäinen opiston käynyt tuskin edes aavisteli, mitä elämän varrella oli eteen tuleva, miten mutkallinen tulisi olemaan kurssi, miten hukassa kohteena oleva Isänmaa ja siellä odottava Ystävä. Ainoa toivo on siinä, että tämä Ystävä olisikin täällä ja hapuilisi kädestä kiinni...

Vuosikymmenet kuluivat, ja jälleen askeleeni alkoivat liikkua tuon turvalinnan suojissa ja tanhuvilla, nyt paluumuuttaneena talkoolaisena. Sillä välin opisto oli muuttanut pois, ja Wanha Karhunmäki on täynnä muunlaista elämää, ihmisten ilossa ja surussa, arjessa ja juhlassa. Yhä siellä kuitenkin kaikuvat Siionin virret, niin vanhat kuin uudet, kun lähiseutujen väki kokoontuu kerta toisensa jälkeen sinne seuroihin ja muihin tilaisuuksiin veisaamaan ja kuuntelemaan puhujien välittämää sanaa Armahtajasta. Ajatus rauhan majasta tai turvalinnasta tuntuu silloinkin todelta.

Kaikkinaisten arkihuolten alla on siellä veisattu monesti myös juhliemme tunnusvirttä, jota Karhunmäessä kotiaan pitävä kuorokin usein laulaa. Pyydetään: ”...syli uupuneille avaa siunaten. Pelkään päivää tulevaa – tule, Kristus, huomiseenkin, kaikkeen mitä teenkin.” Wilhelmi Malmivaara on saarnassaan vuodelta 1911 ilmaissut samanlaisia tuntoja: ”Katselemme usein voimattomuuttamme ja heikkouttamme – ja suurihan se on – mutta sen katsomisesta ei lähde voimaa. On katsottava Kristukseen ja muistettava hänen läsnäoloansa. Siitä saadaan voimaa raskaaseen työhön.”

Kun tunnusvirressämme pyydetään lopuksi ”Sanan luja kallio luokoon vahvan perustuksen, armo uskalluksen”, on Väinö Malmivaara sanoittanut näitä pyyntöjä Rukousvirssissään: ”Paina tämä sanasi, Herra, tuntoihimme! Anna meille voimasi, ole kalliomme!” Ja vielä, näiden Rukousvirsiensä Häävirressä pyydetään Herraa rakentamaan koti häitä viettäville, ”...ja anna joka huomenna myös uusi armo sille, niin että Herran templinä murheen ja riemun päivinä se heille suojan soisi!”

Uskaltaisiko yhtyä samojen Rukousvirsiensä pyyntöön:

Sä, Vapahtaja, ainoa,
suo mulle vielä armoa
ja auta tielle taivahan,
sun hoitamaasi laumahan!